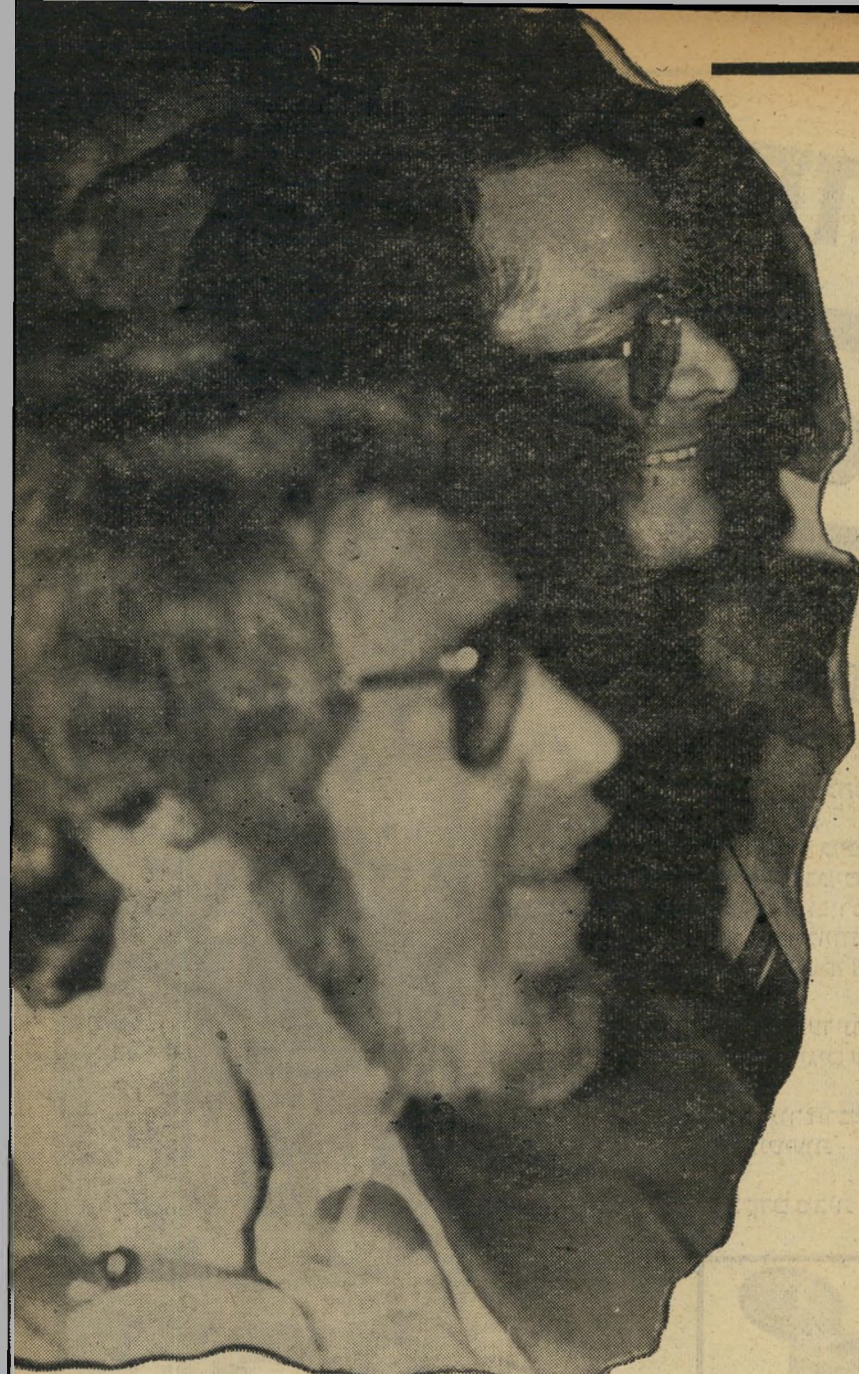

בית הספר לאלימות

ח"כים מילוא וריימר
קטטה בוועידה

הכרי ועדת הככללה של הכנסת לא האמינו למישמע אזהרה. על הפרק עמדה הצעת חוק של ח"כ חירות רוני מילוא וארבעה ח"כים נוספים, שהציעו מתן אישור מיוחד לאייבי נתן לשדר מר ספינתו.

חברו למפלגה של מילוא, הח"כ הטרי מיכאל קליינר, העלה הסתייגות וביקש לכלול בתיקון גם את קול הציונות של ההתנחלויות בגדה המערבית וברצועת עזה. איש מחברי הוועדה לא תיאר לעצמו, שאפילו בעניין קול השלום, שעליו לא חלוקות הדעות בישראל, יובא לידי ביטוי בולט הקרע שמפלג את צעירי תנועת החירות, בין מחנה מילוא ומחנה רייסר-קליינר.

ראשיתו של הקרע קשור בשניים, שי אינם קשורים כלל בחירות, אלה הם ח"כ שינוי אמנון רובינשטיין והד"ר למישפטים ברוך ברכה. השניים עודדו ב-1970 קבוצת צעירים, בעלי אוריינטציה פוליטית ימנית, לרוץ לבחירות באוניברסיטת תל-אביב, כדי לעקור את השחיתות שהותירו באגודת הסטודנטים הפעילים שהיו מזרזים עם המערך, רובינשטיין, או מרצה למישפטים, לא תיאר לעצמו שבמו ידיו הוא זורע את זרע הימין הצעיר הקיצוני בישראל.

חברו, ברוך ברכה, אף הרחיק לכת, וביום הבחירות למוסדות אגודת הסטודנטים הכריז, שאילו היה סטודנט, היה ממחר לבחור במיכאל קליינר, תלמיד השנה ה' שנייה בחוג למישפטים, כיושב-ראש ה' אגודה.

להזיז

רהיטים

קליינר זכה בבחירות ואסף סביבו קבוצת צעירים, שאחר כך גודעה בי שם "צעירי חירות". נמנו עימה מיכה רייסר, רוני מילוא (מיליקובסקי), מיכאל ("מיקי") איתן (הירשפונג), דוד ("דודי") אפל, שותפו הנוכחי לעסקים של שלום אהרון גניש, לימור ליבנת, בתה של זמרת מחנה הימין שולמית ליבנת, יעקב ("יקי") סקולר, ממלא-מקום ראש מועצת רמת-השרון ואחרים.

ב-1971 פנה איתן ליבני לקליינר, בנם של מנהלי ובעלי קפה רווית ברחוב אבן-גבירול בתל-אביב, ואמר לו שבועידת חירות יש מקום לצעירים, וכך הצטרפה הקבוצה לתנועה. המצטרפים מילאו חלל ריק שהותיר אחריו שמואל תמיר, כשלקח

הדור הבא של

השמנח של צפון

איתו את הצעירים, כשהקים את חמרכו החופשי. הם החלו מגייסים חברים חדשים לקראת מיבחן-הכוח שלהם בוועידה ה-11 של התנועה.

בוועידה זו, שנערכה בשלהי 1972, שוב ניסה מישור לערער את שליטתו של מנחם בגין בתנועה. הפעם היה זה יריב קשה. עזר וייצמן. מי שהיה שר-התחבורה ב' ממשלת הליכוד הלאומי הצהיר שיש צורך "להזיז את הרהיטים בתנועה" — הכרזה שנחשבה כהטלת ספק ביכולתו של בגין לפקח על העניינים. הוא נשען אף על תמיכת הצעירים, אך כשהטיל בגין את כל כובד-מישקלו בישיבה המכרעת נוצח וייצמן.

אחד הצעירים, שלא תמך בוויצמן, היה

רוני מילוא שאחיו, מתי, נשוי לחסיה, בתו של בגין. מילוא, בן למישפחת בעלי מפעלי-הגלידה ויטמן, ידוע לנצל את קשריהן-שואין כבר ב-1969, כשהתמודד בבחירות לאגודת-הסטודנטים בתל-אביב, וביקש מקליינר שיצביע בעדו משום שהוא קרוב-מישפחה של בגין.

ב-1972 נבחר מילוא כיושב-ראש ה' אגודת הסטודנטים הארצית, אחרי שה' אגודה התל-אביבית, בראשות קליינר, הטיף לה את כל כובד מישקלה למען בחירתו. היתה זו עזרה, שאחרי-כך הולידה את הקרע בין השניים ואת היחסים המורשים הגמשים עד היום, של בריתות ופירודים. מאז למעשה החלו השניים שונאים איש את רעהו, כשכל אחד מוצא לכך צידוקים שונים.

בוועידה ה-11 חל הפילוג גם בקרב הצעירים. כשנאם וייצמן את נאום הפרישה שלו, הודיע מיקי איתן על הקמת "החוג לשינוי" — האופוזיציה של הצעירים, ששינוי אחר-כך את שמם לצעירי חירות ישראל. איתן (38) סטודנט למישפטים, שאין לו רישיון לעריכת-דין, למד שנתיים מדעי-המדינה, כדי להביא קולות לחירות גם בפקולטה למדעי-החברה.

קליינר וריימר, שנבחר כיושב-ראש ה' אגודה בתל-אביב אחרי קליינר, הצטרפו לגוף החדש. דודי אפל, חברו הנאמן של קליינר, נשאר עם מילוא — לא מתוך שיקולים פוליטיים אלא מתוך נאמנות מישפחתית: אביו הוא מקורב לבגין. רבים זוכרים כיצד הצביע או מילוא: בתחילה הרים ידו נגד בגין, כשהוא מסתתר מאחורי גבו של פעיל אחר, כדי שמנהיג התנועה לא יראה את בגידתו בו. אחר-כך כבר הצביע כפי שצריך.

זירה

אחרת

אחרי פרישת הקבוצה נותר רוני מילוא, שנבחר כחבר הנהלת-התנועה, אחראי על הצעירים. אך הצעירים לא היו בכיסו, אלא בכיס יריביו. הוא הגיע ל-הסכם עם קליינר, שלפיו ויתר האחרון על הנהלת הצעירים, וביטל את החוג ל-

ח"כ קליינר
ארוחה אצל אמו

שינוי. בהסכם זה הבטיח מילוא לקליינר תמיכה במועמדותו לתפקיד חבר מועצת העיר תל-אביב מטעם הליכוד. החוג לשינוי פורק, למורת רוחו של איתן, שראה בכך בגידה בו. קליינר הצ' טרף למטה הבחירות של שלמה להט.

איתן, שאיבד בלילה אחד את עולמו ו' נותר ללא תומכים בקרב הצעירים. הצטרף למחנהו של מילוא. שם הוא נמצא, ל- מעשה, עד היום.

לקראת הבחירות לכנסת ב-1977 ניסה קליינר להדיח את מילוא מתפקידו בצעירי חירות, כדי להבטיח את מקומו ברשימה לכנסת. מילוא אכן הודח, וקליינר הציע את תפקיד היושב-ראש לאיתן. זה, מצידו, תבע שגם קליינר וגם מילוא ייצאו מה' מישקח, לטובתו ולטובת רייסר. רייסר (36), שסיים תואר ראשון בתיס-עבודה, פנה לזירה אחרת והפך יושב-ראש סניף-הדרום של התנועה. הוא ניסה להימנע מלהזדהות סומבית עם קליינר ואנשיו.

הפסיק את ההריסות וקנה לו שותפים פו' ליטיים חדשים שעזרו לו אחר-כך במא- בקיו.

כשהחל הכינוס של צעירי-חירות, ישבה בפנים קבוצת פעילים וביריונים מכפרי שלם. אנשי קליינר — דודי אפל, חנן בן-יהודה, ועדי הלפרין, החלו להפריע ושאלו כיצד מתכנס חוג-צעירים ללא בעלי-הבית. מילוא הסביר שקליינר לא חייב להיות בכל מקום. זה היה האות, ולבימה זינק יצחק הררי, שאת ביתו הציל קליינר מ' הריסה, תפס בידו את המיקרופון ובידו השנייה סטר למילוא בכוח. אנשי מילוא מיהרו להודיע לציירי הוועידה שהביריונים של קליינר משתוללים בחוג.

צמרת חרות מורכב מילדי

תל-אביב הלוחמים איש בדעהו

תוצאות ההצבעה של חברי-המרכז הפתיעו את קליינר. האיש, שהיה בטוח כי הוא יהיה נציג הצעירים בכנסת התשיעית, נשאר בחוג. מילוא זכה במקום ה-15 בין מועמדי חירות ברשימת הליכוד, וקליינר נשאר בחוג.

ביריונים

מבית-דגון

כעבור שנתיים, החליטו הצעירים לקיים ועידה ארצית שניה. במלון רמדה בירושלים. קליינר, שהצטייר כבעל דיעות לאומניות קיצוניות, החריס את ה'

(המשך בעמוד 78)